

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๔/๒๕๕๖

วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ธ. ๑๕๖๖๗/๒๕๕๑ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ธ. ๑๕๖๖๗/๒๕๕๑ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่ โดยมีข้อเท็จจริง สรุปได้ดังนี้

ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ยื่นคำฟ้องต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ธ. ๑๕๖๖๗/๒๕๕๑ โดยมีบริษัท มิวเร็กซ์ จำกัด นายสุริยะ อุบัติศฤงก์ นายเจริ อุบัติศฤงก์ นายยาสีโอะ มิวร่า นางสาวทวิศรี อุบัติศฤงก์ และบริษัท บลูแคนยอนพรอพเพอร์ตี้ จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ - ๖ ตามลำดับ โดยโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้กู้ยืม และจำเลยที่ ๒ - ๖ ในฐานะผู้ค้ำประกัน เพื่อให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี ขยายลดตัวสัญญาใช้เงิน ค้ำประกัน บังคับจำนองฯ รวมเป็นเงิน ๒,๕๘๕,๔๘๓,๘๗๓.๑๕ บาท ต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลาง เพื่อขอฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๑ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการได้ และต่อมาวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ศาลแพ่งจึงมีคำสั่งว่า เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๑ แล้วทำให้ศาลต้องงดการพิจารณาในส่วนของจำเลยที่ ๑ ไว้ก่อน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) จึงให้จำหน่ายคดีชั่วคราวสำหรับจำเลยที่ ๑ เสีย ส่วนจำเลยอื่นเนื่องจากโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป จึงอนุญาตให้เลื่อนไปนัดสืบพยานโจทก์ต่อ

จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ร้อง” เห็นว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จะนำมาใช้บังคับไม่ได้ โดยโต้แย้งว่า มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” ซึ่งมีความหมายว่าลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน

ซึ่งต้องรับผิดชอบในมูลหนี้เดียวกันและในคดีเดียวกันย่อมต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอกันในกฎหมาย และต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน แต่บทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้ แต่ไม่ได้ห้ามการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกัน ย่อมถือไม่ได้ว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวของกฎหมายให้ความเสมอกันในระหว่างลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน กับถือไม่ได้ด้วยว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ความคุ้มครองลูกหนี้และผู้ค้ำประกันเท่าเทียมกัน เนื่องจากผู้ค้ำประกันเป็นเพียงบุคคลที่สมัครใจเข้ารับผิดชอบชดใช้เงินแทนเมื่อลูกหนี้ที่ตนค้ำประกันในจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้มีอยู่ต่อโจทก์แต่ไม่เกินวงเงินค้ำประกัน หากการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้ต้องงดไป โดยที่ไม่งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกันด้วย ผู้ค้ำประกันก็ต้องชดใช้หนี้ที่ตนค้ำประกันตามคำพิพากษาต่างๆ ที่ลูกหนี้เป็นผู้รับผิดชอบต่อโจทก์โดยตรง แต่เมื่อการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้งดไปโดยที่ไม่งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกันด้วย ผู้ค้ำประกันกลับกลายเป็นผู้รับผิดชอบก่อนที่ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบ ศาลก็จะพิพากษาให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ โดยที่ไม่พิพากษาให้ลูกหนี้ชำระหนี้ด้วย ซึ่งผู้ค้ำประกันอาจต้องรับผิดชอบยิ่งไปกว่าลูกหนี้ชั้นต้นที่ขอฟื้นฟูกิจการ ผู้ค้ำประกันที่ได้ชำระหนี้ให้โจทก์แทนลูกหนี้ไปตามคำพิพากษาย่อมมีสิทธิไต่เบี่ยเอาเงินคืนได้จากลูกหนี้ แต่เมื่อลูกหนี้อยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ และพ้นกำหนดขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ผู้ค้ำประกันก็จะไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้เอาจากลูกหนี้ได้ ผลร้ายก็จะตกแก่ผู้ค้ำประกัน การที่ลูกหนี้และผู้ค้ำประกันไม่มีความเสมอภาคและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกัน ด้วยเหตุเพราะพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติไว้ บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง

ส่วนมาตรา ๓๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้” ความเป็นลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน ถือว่าเป็นความแตกต่างในเรื่อง “สถานะของบุคคล” ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้ เมื่อบทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ บัญญัติให้งดการพิจารณาในส่วนของลูกหนี้ ในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกัน ย่อมถือได้ว่าเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะบุคคลหนึ่งในสถานะที่เป็นลูกหนี้ได้รับการปฏิบัติโดยการงดการพิจารณาในคดีที่ตนถูกฟ้อง แต่อีกบุคคลหนึ่งในสถานะที่เป็นผู้ค้ำประกัน ในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกันไม่ได้รับการปฏิบัติ

โดยการรณการพิจารณาคดีในทำนองเดียวกัน การปฏิบัติที่ไม่เสมอภาคกันนี้ต้องห้ามตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จำเลยจึงอ้างว่ามาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม จะนำมาใช้บังคับมิได้

เมื่อคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ศาลแพ่งจึงส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์ให้รับคำร้องนี้ไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ และแจ้งสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งศาลแพ่งทราบต่อไป เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และมีมติรับวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๖

พิจารณาแล้ว ก่อนที่จะวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่ มีประเด็นเบื้องต้นที่จะต้องวินิจฉัย ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นแรก มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่จะใช้บังคับกับคดีนี้หรือไม่ พิจารณาแล้ว เมื่อศาลแพ่งได้ใช้มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) สั่งจำหน่ายคดีของจำเลยที่ ๑ ก็ต้องถือว่า มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ใช้บังคับแก่คดีนี้แล้ว จึงอยู่ในบังคับของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ประเด็นที่สองจะต้องพิจารณามติบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกี่ยวกับนิติสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกันเสียก่อน เพื่อจะได้วินิจฉัยถึงสิทธิของผู้ค้ำประกันต่อไป ปรากฏว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ลักษณะ ๑๑ ว่าด้วยค้ำประกัน มาตรา ๖๘๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “อันว่าค้ำประกันนั้น คือ สัญญาซึ่งบุคคลภายนอกคนหนึ่งเรียกว่า ผู้ค้ำประกันผูกพันตนต่อเจ้าหนี้คนหนึ่ง เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้”

จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ลักษณะสำคัญของสัญญาค้ำประกัน มี ๓ ประการ คือ

๑. ผู้ค้ำประกันต้องเป็นบุคคลภายนอก
๒. ต้องมีหนี้ระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้
๓. ต้องเป็นเรื่องผูกพันตนต่อเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้

เมื่อนิติสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกันเข้าลักษณะสำคัญดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ระหว่างกัน ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ

สิทธิและหน้าที่ระหว่างเจ้าหนี้และลูกหนี้ โดยเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ หรือเป็นไปตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ในสัญญา ที่ก่อให้เกิดหนี้ ส่วนลูกหนี้ย่อมมีหน้าที่ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ตามกำหนดเวลาและเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขของสัญญาดังกล่าว

สิทธิและหน้าที่ระหว่างเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกัน

๑. สิทธิของเจ้าหนี้ และหน้าที่ของผู้ค้ำประกัน กล่าวคือ

มาตรา ๖๘๖ บัญญัติว่า “ลูกหนี้ผิดนัดลงเมื่อใด ท่านว่าเจ้าหนี้ชอบที่จะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ได้แต่นั้น”

กฎหมายถือเอาเรื่องผิดนัดของลูกหนี้เป็นข้อสำคัญ ถ้าลูกหนี้ผิดนัด เจ้าหนี้ฟ้องได้ทั้งลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน โดยไม่ต้องคำนึงว่าผู้ค้ำประกันผิดนัดหรือไม่ ซึ่งถือเป็นสิทธิของเจ้าหนี้ที่จะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ได้เมื่อลูกหนี้ผิดนัด

๒. สิทธิของผู้ค้ำประกันที่จะยกข้อต่อสู้ของลูกหนี้ต่อสู้เจ้าหนี้

มาตรา ๖๘๔ บัญญัติว่า “นอกจากข้อต่อสู้ซึ่งผู้ค้ำประกันมีต่อเจ้าหนี้นั้น ท่านว่าผู้ค้ำประกันยังอาจยกข้อต่อสู้ทั้งหลายซึ่งลูกหนี้มีต่อเจ้าหนี้ขึ้นต่อสู้ได้ด้วย”

บทบัญญัติดังกล่าวมีความหมายว่า หากลูกหนี้มีข้อต่อสู้ประการใดอันเกิดแต่มูลหนี้ นั้น ลูกหนี้สามารถยกข้อต่อสู้ต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นอ้างกับเจ้าหนี้ได้ เมื่อผู้ค้ำประกันเป็นบุคคลที่เข้าผูกพันตนชำระหนี้แทนลูกหนี้ กฎหมายจึงให้สิทธิผู้ค้ำประกันเป็นพิเศษกล่าวคือ นอกจากข้อต่อสู้ต่าง ๆ ของตนเองตามสัญญาค้ำประกันแล้ว ยังให้สิทธิผู้ค้ำประกันสามารถยกข้อต่อสู้ต่าง ๆ ของลูกหนี้ที่ตนเข้าค้ำประกันขึ้นต่อสู้ได้อีกด้วย

ส่วนสิทธิและหน้าที่ระหว่างผู้ค้ำประกันและลูกหนี้เป็นผลภายหลังการชำระหนี้โดยผู้ค้ำประกันซึ่งชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แทนลูกหนี้แล้วย่อมมีสิทธิไต่เบียดและรับช่วงสิทธิตามมาตรา ๖๕๓ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ค้ำประกันซึ่งได้ชำระหนี้แล้ว ย่อมมีสิทธิที่จะไต่เบียดเอาจากลูกหนี้ เพื่อต้นเงินกับดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหายและเสียหายไปอย่างไร ๆ เพราะการค้ำประกันนั้น

อนึ่ง ผู้ค้ำประกันย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้บรรดามีเหนือลูกหนี้ด้วย”

เมื่อพิจารณานิติสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกัน ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า กฎหมายบัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิ และกำหนดหน้าที่ระหว่างเจ้าหนี้กับผู้ค้ำประกัน และระหว่างผู้ค้ำประกันกับลูกหนี้ไว้อย่างชัดเจน สามารถเรียกร้องและฟ้องให้ศาลบังคับได้เมื่อมีการปฏิบัติหรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ครบถ้วนแล้ว

ส่วนพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ได้มีการเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ที่สำคัญในหมวด ๓/๑ เริ่มตั้งแต่มาตรา ๕๐/๑ ถึงมาตรา ๕๐/๕๐ โดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๑๘ ก วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติในส่วนที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้

เหตุผลความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายในส่วนนี้ก็คือ “เนื่องจากบทบัญญัติบางมาตราของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะเมื่อลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวอันควรได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ เพื่อให้ลูกหนี้นี้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการ แต่เนื่องจากมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ บัญญัติให้เจ้าหนี้ที่ยอมให้ลูกหนี้ก่อนขึ้นโดยรู้อยู่แล้วว่า ลูกหนี้นี้หนี้สินล้นพ้นตัวไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย อันเป็นเหตุให้ไม่มีสถาบันการเงินหรือเอกชนรายใดยินยอมให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ลูกหนี้จึงต้องตกเป็นบุคคลล้มละลาย ทั้งๆ ที่กิจการของลูกหนี้อยู่ในสภาพที่จะฟื้นฟูได้หากได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน สมควรที่จะมีบทบัญญัติคุ้มครองการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว เพื่อให้ลูกหนี้นี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการได้ ซึ่งจะช่วยให้เจ้าหนี้มีโอกาสรับชำระหนี้ได้อย่างเป็นธรรมด้วย อันจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

เหตุผลสำคัญของการฟื้นฟูกิจการของประเทศต่างๆ อาจกล่าวได้ว่า เพื่อเป็นการช่วยเหลือมิให้บริษัทที่ประสบปัญหาทางการเงินต้องเลิกกิจการ และล้มละลายไปในที่สุด ประการที่สำคัญ ก็คือหากบริษัทเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่สามารถจะฟื้นฟูให้กลับมาดำเนินธุรกิจแสวงหากำไรต่อไปได้ตามปกติ แต่หากบริษัทดังกล่าวต้องล้มเลิกกิจการหรือล้มละลายไปย่อมไม่เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศแต่อย่างใด ที่เห็นได้ชัด คือ เกิดสภาพการว่างงานซึ่งหากบริษัทนั้นเป็นบริษัทใหญ่มีคนงานเป็นจำนวนมาก การเลิกกิจการ หรือการล้มละลายของบริษัทย่อมก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากแก่สังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้จะเกิดการสูญเสียทรัพย์สินทางธุรกิจ ขาดการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นให้คุ้มค่า เพราะทรัพย์สินของบริษัทต้องถูกขายไปในราคาที่ไม่สมควรเพื่อประโยชน์ในการแบ่งชำระหนี้ให้แก่บรรดาเจ้าหนี้ นับว่าเป็นความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายของบริษัทจะได้รับความเสียหายมากที่สุด ทั้งนี้ เพราะอาจจะไม่ได้รับชำระหนี้เลย หรือไม่ได้รับชำระหนี้เต็มตามจำนวนสภาพการณ์เช่นนี้ย่อมมีผลกระทบกระเทือนถึงฐานะทางการเงินของเจ้าหนี้เหล่านั้นด้วย โดยเฉพาะเจ้าหนี้รายเล็กๆ หรือบรรดาเจ้าหนี้ไม่มีประกันอาจจะมีผลที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินกิจการของตนต่อไปได้ หรือต้องตกอยู่ในสภาพที่มีปัญหาทางการเงินได้เช่นกัน ท้ายที่สุด คือ บรรดาผู้ถือหุ้นของบริษัทก็จะได้รับความเสียหายเช่นกัน เพราะต้องสูญเสียเงินลงทุนไปโดยเปล่าประโยชน์

ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ศาลสั่งรับคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการแล้ว จึงต้องมีกฎหมายคุ้มครองกิจการของลูกหนี้ให้สามารถดำเนินต่อไปได้และเพื่อให้การฟื้นฟูกิจการดำเนินไปโดยสะดวกและบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงได้มีการบัญญัติหลักการเพื่อจำกัดสิทธิของเจ้าหนี้และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ นับตั้งแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เป็นต้นไป ตามมาตรา ๕๐/๑๒ ที่บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๕๐/๑๓ และมาตรา ๕๐/๑๕ นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เพื่อพิจารณาจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาดำเนินการตามแผน หรือวันที่ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนหรือวันที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอ หรือจำหน่ายคดีหรือยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการหรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการหรือพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดตามความในหมวดนี้

(๑) ห้ามมิให้ฟ้องหรือร้องขอให้ศาลพิพากษาหรือสั่งให้เลิกนิติบุคคลที่เป็นลูกหนี้ ถ้ามีการฟ้องหรือร้องขอคดีดังกล่าวไว้ก่อนแล้ว ให้ศาลงดการพิจารณาคดีนั้นไว้

(๔) ห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือเสนอข้อพิพาทที่ลูกหนี้ อาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาด ถ้ามูลแห่งนั้นนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายในกรณีที่มีการฟ้องคดีหรือเสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดไว้ก่อนแล้ว ให้งดการพิจารณาไว้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรการนี้เป็นมาตรการที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินการฟื้นฟูกิจการของบริษัทที่ประสบปัญหาทางการเงิน กล่าวคือ เมื่อมีการยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งว่าจะอนุญาตให้มีการฟื้นฟูหรือไม่นั้น จำเป็นที่จะต้องไม่ให้บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายใช้สิทธิดำเนินการใดๆ ต่อบริษัทและทรัพย์สินของบริษัทในทางที่เป็นการขัดขวางต่อการฟื้นฟู ดังนั้น จึงต้องมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ห้ามไม่ให้บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นเจ้าหนี้ธรรมดาหรือเจ้าหนี้มีประกันดำเนินการฟ้องร้องเพื่อบังคับชำระหนี้หรือบังคับเอาแก่ทรัพย์สินอันเป็นหลักประกัน หรือฟ้องล้มละลาย รวมตลอดถึงการห้ามการบังคับคดี และหากกำลังดำเนินการบังคับคดีก็ให้หยุดดำเนินการต่อไปด้วย ตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๕) นอกจากนี้เจ้าหนี้จะเรียกเอาทรัพย์สินคืนจากบริษัทก็ไม่ได้ ตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๘) มาตรการนี้จะก่อให้เกิดสภาวะหยุดนิ่งซึ่งจำเป็น หากไม่มีมาตรการนี้ โอกาสของการฟื้นฟูจะไม่มี เพราะบรรดาเจ้าหนี้ต่างก็จะใช้สิทธิของตนโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจจะทำให้ไม่มีทรัพย์สินเหลือพอที่จะดำเนินการฟื้นฟู

อย่างไรก็ตาม เมื่อศาลสั่งให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว มีบทบัญญัติที่สำคัญเกี่ยวกับสิทธิของผู้ค้าประกันในการยื่นคำขอรับชำระหนี้ มีดังนี้

มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง บัญญัติว่า “ผู้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ ตามมาตรา ๑๐๑ อาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยงในเวลาภายหลังได้ เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว”

มาตรา ๑๐๑ บัญญัติว่า “ถ้าลูกหนี้ร่วมบางคนถูกพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้ร่วมคนอื่นอาจยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยงในเวลาภายหลังได้ เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว

บทบัญญัติในวรรคก่อนให้ใช้บังคับแก่ผู้ค้าประกัน ผู้ค้าประกันร่วม หรือบุคคลที่อยู่ในลักษณะเดียวกันนี้โดยอนุโลม”

พิจารณาแล้ว เหตุผลสำคัญของการฟื้นฟูกิจการ ก็เพื่อเป็นการคุ้มครองการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการอันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและการค้าของประเทศทำให้เจริญก้าวหน้าต่อไป กล่าวคือไม่ทำให้เกิดสภาพการว่างงาน ลูกจ้างของบริษัทจำนวนมากไม่ประสบความเดือดร้อนธุรกิจที่ติดต่อกับลูกหนี้ก็ไม่ประสบสภาวะชะงักงันในทางเศรษฐกิจ ในภาพรวมย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเมื่อกิจการของลูกหนี้สามารถดำเนินการต่อไปได้เจ้าหนี้ทั้งหลายก็จะมีโอกาสได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการ และการพิจารณาของศาล ตามมาตรา ๕๐/๑๐ ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ที่ศาลต้องปฏิบัติโดยการไต่สวนเอาความจริงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐/๓ หากการไต่สวนไม่ได้ความจริงเพียงข้อใดข้อหนึ่ง ศาลต้องมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอหรือการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ ตามมาตรา ๕๐/๕๒ กฎหมายกำหนดให้มีการจัดทำแผนอย่างละเอียด กำหนดขั้นตอนและกระบวนการในการดำเนินการไว้อย่างชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการของผู้บริหารแผน และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งศาลในการตรวจสอบการดำเนินการนั้นได้ นอกจากนี้ ศาลจะต้องมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนนั้นด้วยตามมาตรา ๕๐/๕๘ จึงเห็นได้ว่า กฎหมายมีบทบัญญัติที่รัดกุม มุ่งให้ความคุ้มครองมิให้มีการยื่นคำร้องขอโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งจะทำให้เจ้าหนี้ต้องเสียเปรียบ และมีวัตถุประสงค์สุดท้าย เพื่อให้การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ประสบผลสำเร็จอย่างจริงจัง ดังนั้น แม้ลูกหนี้จะมีความผูกพันต่อเจ้าหนี้ในการชำระหนี้

ตามสัญญาเดิมก็ตาม แต่ถ้าการดำเนินการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหนี้ทั้งหมด และเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยเหตุนี้ การนำมาตรการตามบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) มาใช้บังคับ จึงเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นผลห้ามมิให้เจ้าหนี้ออกฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายอีก

สำหรับสิทธิและหน้าที่ระหว่างเจ้าหนี้กับผู้ค้าประกันนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๖ บัญญัติว่า เมื่อลูกหนี้ผิดนัดเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกให้ผู้ค้าประกันชำระหนี้ได้ กล่าวคือ เจ้าหนี้ฟ้องได้ทั้งลูกหนี้และผู้ค้าประกัน โดยไม่ต้องคำนึงว่าผู้ค้าประกันผิดนัดหรือไม่ เมื่อมีการฟ้องลูกหนี้และผู้ค้าประกันให้ชำระหนี้ก็เท่ากับว่า เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิตามมาตรา ๖๘๖ แล้ว และเมื่อพิจารณา มาตรา ๖๘๐ วรรคหนึ่ง การเข้ามาค้ำประกันผูกพันตนต่อเจ้าหนี้ของผู้ค้าประกัน เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น เห็นว่ามีผลอย่างสำคัญทำให้เจ้าหนี้ตัดสินใจให้ลูกหนี้กู้ยืมเงิน หรือตัดสินใจกระทำนิติกรรมอย่างใด ๆ กับลูกหนี้ และเมื่อมีการขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว และเจ้าหนี้ต้องห้ามมิให้ดำเนินคดีแพ่งกับลูกหนี้ เจ้าหนี้จึงชอบจะใช้สิทธิของตนเองตามสัญญาค้ำประกัน กล่าวคือ ดำเนินการฟ้องผู้ค้าประกันต่อไป

ทั้งนี้เพราะผู้ค้าประกันมีหน้าที่ต่อเจ้าหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังกล่าวมาแล้ว กล่าวคือ จะต้องชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ เพราะในกรณีที่มีการขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เจ้าหนี้ต้องห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ค้าประกันย่อมมีสิทธิยกข้อต่อสู้ทั้งปวง กล่าวคือ ข้อต่อสู้ของตนเองตามสัญญาค้ำประกัน และสามารถยกข้อต่อสู้ต่าง ๆ ของลูกหนี้ที่ตนเข้าค้ำประกันขึ้นต่อสู้เจ้าหนี้ได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ค้าประกันซึ่งได้ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แทนลูกหนี้แล้ว ย่อมมีสิทธิที่จะไต่เบี่ยเอาจากลูกหนี้ เพื่อต้นเงินกับดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหาย และเสียหายไปอย่างใด ๆ เพราะการค้ำประกันนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ สิทธิไต่เบี่ยของผู้ค้าประกันดังกล่าว ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ กล่าวคือ ผู้ค้าประกันอาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยในเวลาภายหลังได้ และเมื่อผู้ค้าประกันได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายในเวลาที่กำหนด การให้ความคุ้มครองสิทธิดังกล่าว ยังคงมีอยู่ตลอดไป แม้ภายหลังศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ตามมาตรา ๕๐/๗๕ หรือศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด ตามมาตรา ๕๐/๗๗ ผลก็คือ ผู้ค้าประกันมีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนอาจต้องชำระให้กับเจ้าหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน และแม้ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการเพราะเหตุการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนหรือไม่สำเร็จตามแผน ผู้ค้าประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการก็ยังมีสิทธิดังกล่าว

ตามมาตรา ๕๐/๗๕ หรือแม้ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ ผู้ค้ำประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ก็มีสิทธิตามมาตรา ๕๐/๗๗ คือ ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ เพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๐๔ ถึงมาตรา ๑๐๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายฯ

ตามคำร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาคดีในส่วน of ลูกหนี้ แต่ไม่ได้ให้งดการพิจารณาคดีในส่วน of ผู้ค้ำประกัน จึงเป็นบทบัญญัติที่ไม่ให้ความเสมอภาคระหว่างลูกหนี้กับผู้ค้ำประกัน และไม่ให้ความคุ้มครองลูกหนี้ และผู้ค้ำประกันอย่างเท่าเทียมกันรวมทั้งถือว่า เป็นการเลือกปฏิบัติในเรื่องสถานะของบุคคล บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม พิจารณาแล้วเห็นว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้นุคคลมีความเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ประกอบกับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกันดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ เป็นบทบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์ให้ความคุ้มครองการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เพราะหากไม่มีบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ลูกหนี้ซึ่งมีหนี้สินล้นพ้นตัว ย่อมไม่มีโอกาสที่จะได้รับการฟื้นฟูกิจการเพราะบรรดาเจ้าหนี้ต่างก็จะใช้สิทธิของตน จนอาจเป็นผลให้ไม่มีทรัพย์สินเหลือพอที่จะดำเนินการฟื้นฟูกิจการ จึงจำเป็นต้องห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย

ในส่วน of นิติสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้ และผู้ค้ำประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิฟ้องคดี เพื่อให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกันเมื่อลูกหนี้ผิดนัด แต่ผู้ค้ำประกันก็มีสิทธิยกข้อต่อสู้ของลูกหนี้ และของตนเองขึ้นต่อสู้เจ้าหนี้ได้ ซึ่งหากผู้ค้ำประกันต้องชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แทนลูกหนี้ ผู้ค้ำประกันย่อมมีสิทธิที่จะไต่เบี่ยเอาจากลูกหนี้ เพื่อต้นเงินกับดอกเบี้ย และเพื่อการที่ต้องสูญหายและเสียหายไปอย่างใด ๆ เพราะการค้ำประกัน และสิทธิไต่เบี่ยดังกล่าวของ ผู้ค้ำประกันก็ได้รับความคุ้มครองตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ กล่าวคือ ผู้ค้ำประกันมีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนอาจต้องชำระให้กับเจ้าหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน และแม้ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการเพราะเหตุการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนหรือไม่สำเร็จตามแผน ผู้ค้ำประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ก็ยังมีสิทธิดังกล่าวตามมาตรา ๕๐/๗๕ หรือแม้

ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ ผู้ค้ำประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ก็มีสิทธิตามมาตรา ๕๐/๗๗ คือยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ เพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๐๕ ถึงมาตรา ๑๐๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓

ดังนั้น เมื่อพิจารณากฎหมายทั้งสองฉบับ จะเห็นได้ว่า กฎหมายให้ความเสมอภาคกันในระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกัน และแม้มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) จะห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย ซึ่งเป็นผลให้เจ้าหนี้ต้องฟ้องผู้ค้ำประกันแต่ฝ่ายเดียวอันเป็นสิทธิของเจ้าหนี้ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ผู้ค้ำประกันซึ่งได้ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แทนลูกหนี้ และมีสิทธิไต่เบี่ยลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ยังคงได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ให้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนได้ชำระให้กับเจ้าหนี้รวมทั้งดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหายและเสียหายไปอย่างไร้ เพราะการค้ำประกันนั้น และการให้ความคุ้มครองสิทธิไต่เบี่ยซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการก็ยังคงมีอยู่ต่อไป แม้ภายหลังศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ เพราะเหตุการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนหรือไม่สำเร็จตามแผน หรือแม้ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ ผู้ค้ำประกันก็ยังมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ หรือหากการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เป็นผลสำเร็จ ลูกหนี้ก็จะกลับมามีความสามารถชำระหนี้ได้อันจะเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกันอย่างเสมอกัน ดังนั้น จึงเห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ วรรคสาม บัญญัติ เรื่องการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ การกระทำที่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัตินั้น ได้แก่ การปฏิบัติที่แตกต่างกันต่อบุคคลที่มีฐานะหรือข้อเท็จจริงที่เหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงของลูกหนี้กับผู้ค้ำประกันจะเห็นได้ว่าการที่จะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งฟื้นฟูกิจการของบุคคลใด บุคคลนั้นจะต้องมีคุณสมบัติตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๗ เพราะหากขาดคุณสมบัติเพียงข้อใดข้อหนึ่งศาลก็จะมีคำสั่งให้

ยกคำร้องขอตามมาตรา ๕๐/๑๐ เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามคำร้องจึงเห็นได้ว่า ผู้ค้าประกันมิได้มีคุณสมบัติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐/๓ จึงต้องถือว่าผู้ค้าประกันมีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับลูกหนี้ที่ศาลมีคำสั่งให้รับคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการ และงดการพิจารณาคดี

ดังนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลงดการพิจารณาคดีของลูกหนี้โดยมิได้งดการพิจารณาคดีของผู้ค้าประกัน โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ จึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม และเห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ